

Egy szürke hétköznap volt, abból is a kormosabb fajta. Rohantam keresztül a forgalmam, szívtam a tüdőmbe a kipufogók illatát, és csak arra tudtam gondolni, hogy már megint késésben vagyok. Nem először fordult elő az életemben, viszont talán utoljára. Egyszerű slampos ruhát viseltem, feketét. Olyanok voltunk, mint a gyalogosok a sakktáblán, teljesen egyformák. Egy pillanatra a Napot kerestem. Néztem felfelé, hunyorogtam kissé és vártam, hogy a ragyogó sugarak a szemembe süssenek, azonban a várt élmény elmaradt. Ez a nap még szürkébb volt, mint a többi. Kabátomat jobban összehúztam magamon, és alig vártam, hogy belépjek az aluljáróba.

A városi panoráma megszokott képéhez tartozott az aluljáróban kéregető koldusok. Azonban volt egy közülük, aki valamiért kitűnt a szürke tömegből. Az újságos előtt álltam, és éppen morgolódtam a sor miatt, miközben egyre gyakrabban pillantottam a karórára. Azon morfondíroztam, hogy rohanjak-e tovább. Már nem vacogtam, mégis orromat megcirógatta az érdes bűz, amitől menten tüsszentenem kellett. Előkaptam a zsebemben óvott kendőmet, ám sajnálattal vettem észre, hogy elszakadt. Éppen kitörő haragomat akartam köszönteni, amikor tekintetem a dúdolvá üldögélő koldusra tévedt.

Nem mai gyerek volt, ráncai mélyen szántották a viselt arcát. Ült nyugodtan egy egyszerű rongydarabon, és amikor abbahagyta a dúdolást, egy színes léggömböt vett maga elé, majd teljes erejéből fújni kezdte. Vajon ebből él? Egy pillanatra el is feledkeztem az újságosról, az órámról, meg arról, hogy éppen rohannom kellett volna. Csak álltam, és néztem, ahogy ez az egyszerű arc komolyan mered maga elé, és egymás után fújja fel a színes léggömböket. Már menni készültem, amikor egy szőke hajú kislány kilépett a rohanó rengetegből.

Megállt a koldus előtt, és ártatlanul nézett rá, miközben óvatosan mosolygott. A koldus egy könnyed mozdulattal felajánlotta neki az egyik lufit, de a kislány megrázta a fejét. Arra gondoltam, hogy talán szégyenlős lehet, ám a kislány még mindig ott állt. Mintha kővé vált volna lába, nem mozdult. Erre a tömegből egy újabb alak vált ki, és idegesen nézett körül. Amikor meglátta a kislányt, gyors és biztos léptekkel haladt felé, és elkapta a kezét.

- Nem megmondtam neked, hogy ne tűnj el szó nélkül?

- Bocsánat mama.

- Gyere gyorsan, mert elkésünk.

- Anya, vehetünk a bácsitól?

Az anya erre meghökkent, mintha csak most vette volna észre a csendes koldust. Rá nézett, meredt a színes léggömbökre, majd a lányára. Úgy tűnt, mint aki egyre dühösebb lesz.

- Van neked is lufid.

- Nekem nem lufi kell mama.

- Hát akkor mit szeretnél tőle venni?

- Időt.

Az anyuka megfagyott, ahogy én is. Mindketten a koldusra meredtünk, aki végtelen nyugalommal üldögélt. Nem sietett. Az anyuka lehajolt a kislánya mellé, és könnyes szemmel átölelte. Kivette a pénztárcáját a kezéből, és megajándékozta a koldust egy nagylelkű összeggel. Letérdelt a koldus elé a kislányával.

- Uram, megengedi, hogy vegyünk magától egy kis időt?

A koldus egy pillanatig habozott, majd elmosolyodott.

- Az enyém a megtiszteltetés.

Az anyuka bólintott, majd elindult a lányával. Már nem siettek, hanem beszélgettek és

nevetgéltek együtt. Elfelejtettem ránézni az órámra. Elfelejtettem, hogy sietek. Azt hiszem, hogy abban a pillanatban én is vásároltam a koldustól. Elégedetten léptem ki az aluljáróból. Leültem a legközelebbi padra. Meglepetésemre a Nap hirtelen kisütött és a langyos levegő cirógatta az arcom. Igen, végre nem siettem, végre boldog voltam.